

והקטיר את הקומץ על המזבח, שנאמר בפרשת סוטה "והקטיר המזבחה".

והשאר, הנותרת מן המנחה נאכל לכהנים, שנאמר בסתם מנחה "וזאת תורת המנחה", ומשמע שנאמר "תורת", למדנו לכל המנחות הנקמצות ששייריהן נאכלין.

ונחלקו תנאים בסדר הקרבת המנחה והשקאת האשה:

היה משקה את האשה, ואחר כך מקריב את מנחתה, (4) שהרי נאמר בפרשת סוטה "והשקה את האשה את מי המרים המאורים, ובאו בה המים המאורים למרים. ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות". הרי שאינו מקריב את המנחה אלא לאחר ההשקאה. (5)

רבי שמעון אומר:

מקריב את מנחתה, ואחר כך היה משקה.

במשנה בתחילת הפרק הקודם.

ונתנה לתוך כלי שרת כדי לקדשה קדושת הגוף, כשאר כל המנחות המתקדשות קדושת הגוף משעת נתינתם לכלי שרת. (2)

ונתנה לכלי עם המנחה שבו על ידה של האשה כדי להניף את המנחה, וכהן בא (3) ומניח ידו מתחתיה, ומניף את המנחה, כדי לקיים מה שאמרה תורה בפרשת סוטה: "ולקח הכהן — והניף", ובגמרא ילפינן מגזירה שוה, שאף האשה, שהיא הבעלים של המנחה, מניפה.

הניף הכהן עם האשה את המנחה.

והניש את המנחה אל המזבח בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן, שנאמר בפרשת סוטה "והקריב אותה אל המזבח".

קמין הכהן מן המנחה, שנאמר בפרשת סוטה "וקמץ הכהן".

2. כמבואר לעיל יד ב, וברש"י שם ד"ה ואין מקדשין.

3. ראה מה שכתבו התוספות לבאר למה נזכר כאן "וכהן", אך לפי רש"י המפרש שהבעל היה נוטל את המנחה ונותה בתוך כלי שרת, ניחא בפשיטות, מהרש"א; והובא לעיל בהערה.

עוד הביאו התוספות בשם הירושלמי: "ואין הדבר כיעור!" ומשני "מניח מפה"; ומקשה הירושלמי: "ואינו חוצץ"?! ולכן משני הירושלמי באופן אחר: "מביא כהן זקן; ואפילו תימא כהן ילד, שאין יצר הרע מצויה לשעה [מועטת כזו]".

4. א. לא היתה האשה נבדקת אלא לאחר הקרבת המנחה, שהרי הכתוב אומר: "כי מנחת קנאות הוא מנחת זכרון מזכרת עון", כמבואר בגמרא

לקמן כ ב, והובא ברש"י לעיל יד ב. ב. לא רק הקרבת המנחה היתה לאחר ההשקאה, אלא שהיתה המנחה עומדת עדיין בכפיפה המצרית ביד האשה, עד לאחר ההשקאה, וכמפורש בפסוק; וכמבואר בגמרא לעיל יד ב שהיתה המנחה בידה כדי ליגעה אף לאחר ההשקאה לפי מאן דאמר זה; וראה שם ברש"י ד"ה משקה, ובמה שנתבאר שם בהערה 1; [ומיהו להרמב"ם שיטה אחרת בזה, ראה בדבריו בהלכות סוטה פרק ג הלכה יג].

5. ואף שאמרה תורה: "וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה, והקטיר המזבחה, ואחר ישקה את האשה את המים", יתבאר בגמרא, שתנא קמא סובר: שהפסוק הראשון בא ללמד את הסדר, והפסוק השני נדרש לענין אחר.